

== Brije trikrat na mesec. ==

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravištvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravištvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivec dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 nvč.

Kako me je žid tožil.

(J. Gabersky.)

Jako sem bil radoveden, kako je v judovski cerkvi, ali kakor je moja gospodinja rekla, v sinagogi. Iskal sem prilike, ta bi to sinagogo ogledal ter zadostil moji radovednosti.

Prilika ponudila se mi je »o praznikih šotorov«.

Šel sem skozi neka vrata, nad katerimi sti stali dve kameniti tabli z zapovedimi božjimi. Vedel sem koj, da grem prav. Na dvorišču zagledam šotor, okrašen z zelenjem, akoravno je bilo že precej pozno v jeseni. V njem je bilo vse polno lepega sadja in grozdja, ter raznih poljskih pridelkov. Tu ni bilo nikogar.

Gor pa nekje iz prvega napstropja, slišalo se je neko mrmranje, podobno onemu, če dražimo priklenjenega medveda.

Šel sem tje proti. Pridem v prvo nadstropje, oprem neke duri, in glejte, bil sem v sinagogi. Stopivši čez prag, snel sem klobuk raz glave, ter iščem v svetem strahu kropilnik, da bi se prekrizal kakor se spodobi za kristjana ali ko ga le nisem nikjer našel, prekrizam se kar tako.

»Pljusk!« — Prileti mi na lico, da sem videl vse nebeske elemente.

Ozrem, se da vidim, od kod mi je to priletelo. Za seboj vidim, človeka s cilindrom na glavi, črno brado, črnimi udrtimi očmi, ter tako velikim in zakrivljenim nosom, da mu je delal ta nekak most čez usta na brado. Obraz je bil tako jezno nakremžen, da mi je dal koj povod misliti,

da ustvaritelj one pljuske, ni bil nihče drugi, ko posestnik tega nosa.

Menil nisem še zapustiti tega sveetišča, kjer se čisto nedožni ljudje pretepajo. Mislil sem si, da je pač vsemu konec. Hotel sem toraj imeti tudi kaj koristi od one klofute. Hotel sem si vse, vsaj kolikor mogoče nagledati. Klobuk sem imel vedno v roci. Nisem se bil domislil kaj se spodobí v judovski cerkvi. Klofuta me je pa malo razgrela.

Ko se tako radovedno oziram okrog, popade me nekdo za rami, zasuče me na na mestu, da sem prav po vojaški napravil »kehrteuch, tako, da sem bil obrnjen proti vratom. Nekdo odpre vrata. Zadej v najneobčutljivejši del našega života, čutil sem breo ter nekako tako, kot bi mislil leteti, in znašel sem se v veži. Ko preštejem tu kosti mojega rojstva in najdem z malo izjemo vse v lepem redu, popade me jeza, da so me kar meni nič tebi nič, po nedolžnem ven bacnili ter birmali brez botra. Mislil sem, kako bi se maščoval. Pred ste me radi križa ven vrgli. Sedaj vam bom pa napravil, več kot enega da boste prisiljeni gledati ga v lastnej veži.

Vzel sem kredo iz žepa ter napravil nekaj črt, katere dve in dve sti se krizali. Čutil sem se popolnoma varnega, kajti tu ni bilo nikogar. Ko tako nadaljujem to svoje maščevanje, čutim, da se je neka tuja pest oprijela tesno mojega tilnika. V istem hipu čutil sem tudi, da je nekdo nemilo položil svojo nogo na oni del mojega telesa, po katerem je brezovka že tolikokrat plesala svoj divji ples.

Hitro, kolikor mogoče vstanem ter pogledam z izbuljenimi očmi čez ramo, kedo tako nemilo z menoj gospodari.

Ojoj! Zagledal sem zopet ono pošast z onim nosom, kateri je bil podoben mostu, katerega je perzijski kralj Darij napravil za svojo vojsko čez bosporsko morsko ožino.

Vse sile napnem, ter z jednim vinkom strgam se mu iz krempljev, ter po geometrijsko najkrajši poti jo uberem skozi vrata, kolikor so me le hotele pete nesti.

Čakaj vranič judovski! To ti hočem poplačati.

Na stanovanje prisedši povedal sem tovarišema, katera sta z menoj stanovala, kaj se mi je pripetilo in predlagam, da se maščujemo na ta način, da pozobljemo grozdje iz šotora o mraku, ko nikogar ne bode tam.

O mraku šli smo res jaz in moja tovariša da izvršimo sladko maščevanje.

Jaz sem šel prvj skozi vrata. Ko pridemo na dvorišče, zaroga se nekdo: »A ti šon kva beštija kristijana« in še predno smo se mogli ogledati ali pobegniti prileti mi ena po glavi z Mojzesovim jermenom, ker sem bil prvi, da sem videl tri solnea. V tek jo poberemo vsi trije. Na vratih se ozrem in vidim da je bil sedaj ravno isti krivonosec, kateri me je že pred imel v pesti.

Nisem mogel pogoltniti tega, kar mi je bil že ta vranič napravil, Tovariša sta mi bila zvesta. Na nja sem lahko računal.

Sklenili smo, da zvmemo njegovo stanovanje ter mu šipe pobijemo. Stanoval je v priltičju nekega dvorišča v onih ozkih ulicah na-

šega mesta. Maščevali smo se mu popolnoma. Ko smo se že vračali skozi dvorišče, srečal nas je on, ko se je ravno vračal iz večernega sprehoda. Vedel pa še ni, kaj smo mu nagodli.

Sumil je na nas. Poizvedoval je pri našej gospodnji, ako ona kaj ve o tem, ali sve zaman.

Ona sama ni nič o tem vedela.

Mislili smo da je vse končano, ali kmalu smo uvedeli, da temu ni tako.

Nekega dne sedimo v šoli. Profesor nam je ravno razlagal o elektriki in njenih učinkih.

Trk, trk, trk! Potrka nekdo na vrata in v sobo stopi oni meni dobro znani žid, o katerem sem pozneje zvedel, da je židovski cerkovnik. Meni je začelo srce biti kot stolpna ura. Mislil sem si: »A fant zdaj je po tebi. Tristo kontrabantarjev kaj bo če dobim »entsprechend« v obnašanju radi tega.« — Skril sem se za hrbet pred menoj sedečega tovariša, da bi me oni ne vide!, ter poslušal kaj bo žid pripovedoval.

»Šinor profesore! tre študenti di kvešta klase — — — —« »Ninte kapiše taljan, tedeško«, vmeša se mu profesor Osredek.

Jud je začel preiskovati vse kotiče svojih možganov, da bi mu nemški povedal, kaj želi. Naposled spravi vendar nekaj na dan.

»Ger profesor, i študenti in majn gaus fenster verfen štajne brechen, biti ger profesor, štrafen zi zih zelbst.« (Gospod profesor, študenti lučajo pri moji hiši okna in razbijajo kamenje, prosim kaznujte se gospod profesor.)

Na to se spusti ves razred v grozen smeh.

Profesor misli, da se hoče z njim šaliti, ter mu reče: »Ako mislite imeti mene za norca se jako motite. Šuldiner! zakliče skozi okno proti stanovanju šolskega sluga.

Ko ta pride, reče mu: »Vrzite tega blazneža ven.«

Najraje bi bil objel šolskega slugo Matevža in tudi profesorja Osredka, če-ravno mi drugače ni bil nič kaj pri sre.

Njej.

Da! — takrat ko tvojega godu bil dan
Različnih si častitek vdobila,
A došlo mnogo jih je tud' zaman,
Grozila na nje ter solzila
In dela tud' moja nemo v stran.
Ceniti nisi znala, — kjer vdobila
»Amorjev mnogo si že ran.

Dobrovoljski.

Moderni poetični kozli.

izdekadentiral: „Povž“

Kako mi trese se oko,
če rajsko svoje zrem nebo,
nebo: krasno Polonco!
Na oknu tam sloni,
med evetkami,
ko bila bi med angeljčki,
in čisti z zobotrebcem
si zobi...!

V moji dnuši je tema, brezup...
oj ljubica, kaj si ti strila? —
ljubezen moja je zgnjila:
ostal mi je samo spomin gorjup!
Kako to boli...!
Spal nisam tri dni,
sem vedno po krčmah popival.
sem vino v grlo ulival...
sedaj me želodec boli...
oj ljubica moja veruj mi ti:
vse to ljubezen — do vina stri!!

Od ljubece sem stopil vun
na plano;

Telo in dušo moril sem
zaspano...

Metal sem svoje noge dve,
po blatu hitro sem ter tje,
iskreno prosil sem nebo,
da dež ne padal bi lahko.
Zastonj!

Prišel sem v jutro domov,
pol živ,
ko vrabei kričali so grozno:
živ, živ!

Moker, truden, zaspan...
o, jej!

kmalu na to

sem bil še — bolan...!

Naj vrag se hodi ženit!

Jaz pojdem pa rajši — pit!!

Crtice iz djačkoga života.

1. Na koncu godine.

Strašna i užasna je bila deset-mjesečna bitka, znoj je curio sve u šestnaest. I evo napokon se dokončala.

Doista strašna užasna bitka!...

Vojskovođa stupa u razred — ozbiljan poput vola — nos mu krgat ko u krastavca. Izpod očala proviruju dva zelena oka — ujedljiva — puno zlobe. U ruci nosi svežanj papira, život ili smrt, odlikovanje ili propast.

Na svakom licu očitaš unutarnju borbu, svi su blijedi i upalih obraza, na ustima im samo titra konvulzni podsmjeh, očiti znak prenapornoga rada ili.....

Svi su ustrašeni, ta zaista je to bila užasna bitka. Šta će reći jadni roditelji, šta će tužna majka, kada čuje da im je sin jedina nada pov.....

Vojskovođa djeli odlikovanje, svaki čudno gleda u onaj šereni papir. Njeki su veseli, njeki opet tužni, a nekiji stoje hladnokrvno, ko da ti veli: »Pa šta je ako sam pao.«

Te misli vrzoše mi mojom glavom, sjedeć u malenoj sobi, zabitne krčme. Da, i ja sam jedan od onih, koji su pali — junačko pali...

2. Dva dana iz dnevnika realca.

Srijeda 11.-V. Ustadoh hitro, politih u krčmu da si želudac bar operem kapljicom vina. Pa šta ću! Sutra je četvrtak — bit'će po svoj prilici krasan dan, hoću da malco uživam. Ta sutra nemam tako ništa za učiti. Prvi sat je prirodopis, to sam zadnji put pitan bio. Drugi sat je matematika, to me ne će pitati. Treći sat ovjest, to će sigurno predavati. Četvrti sat je vjeronauk — ko će to još učiti. Poslije podne je prvi sat geometrija, to ako me pita, pitat će staro. Drugi sat je njemačka zadaća — a nju ću prepisati. Prost sam izvrsna zabava.

Petak 13.-V. Prije podne: Prvi sat hitro i sretno teče, profesor druge pita a ja čitam »bjedne priče.« »Sitoviću« oglasi se najednom krećeći glas profesora iznenada. Ubio bih ga. Ustadoh — sjedoh i dobih ga — zaista junačka šestica. Drugi sat stupi onaj profesor što predaje matematiku, ja niti ne ustadoh, već čitah dalje »bjedne priče.« »Dodjite simo vi iz zadnje klupe tamo, da vidimo koliko znate.« Dodjoh pred tablom. »Niti pisnuh niti zubma skrinuh« al ipak dobio peticu.

Treći sat prilično teče. Profesor predaje, ja se zadubim opet v »bjedne priče.« Profesor me čudno gleda — mora da mu se osobito sviđjam. No, kruta nesreća najednom se oglasi njegov bas: »Sitoviću ponovite što smo dosada uzeli.« »Ustadoh i padoh.« Dobih već treću peticu.

Četvrti sat je grozan, ali opet pomislih, dosta je toga za danas bilo dvije petice i jednu šesticu — previše je. No sudbina nek dalje odluči — i odlučila je da sam dobio i iz veronauka šestica.

(Dalje prihodnjč.)

Pod „halo.“

Tam v okolici tržaški
Je nek imeniten kraj!
Včasí obračajo se glažki
Ako je le brusov kaj.

Res prekrasno je to selo
Ob šumeči modri vodi!
Dab' na vekomaj slovelo —
Angeleev ne vzame zlodí!

V tej priljubljeni vasi
Bivati dve posestrimi,
Vedno vkup sti lie ob lici,
I po leti i po zimi.

Ko se svit prikaže zore,
Lepa deklica se prebudi.
Lej, doma obstat' ne more,
V mestece takoj hiti.

Ko četrt na osem bije,
Lepi deklici se snideti.
Kakor sfera harmonije
Srčno zvezo spremljati.

Zdaj korakov hitrih sem
»Hali« se prostori bližati
Druga drugi si v sprejem
Beli roki stisniti.

Mahati jo kar skozi „halo,“
Kajti časa ni dovolj.
Ter vesele so le malo
Kot bi imeli glavobol.

Dolgo časa pač ne traja
Predno vidiš jih tu spet,
Hitro parček zdaj odhaja
Ven v domači, lepi svet.

Vkupit gre „Edinost“ jedna,
Kajti vzorni sti mladenki
Druga bere: »vedno bedna
Majka Slave je Slovenka.«

Štorja ta prelepa se povrne
Brivec moj, prezlat, predrag!
Kadar noč se v žakelj zvrne;
Zvečer tudi kakšenkrat.

Pobratim-a

Stanko in Jaka.

Jaka: Imaš kej tobaka?

Stanko: Tu imaš!

Jaka: Imaš eno karto fino?

Stanko: Na — tu imaš!

Jaka: Imaš en »ferment«?

Stanko: Ti pa ne potrebuješ za kaditi
nič družega, nego svoj — gobec! —

Misli na studencu.

Vlastka: Sree mi pravi: ko bi **Laha** ali **Nemca** vzela,
kako bi potem slovenske pesmi pela.

Iz dnevnika Ljuboljuba Kavke.

(Priobčil z dovoljenjem Ivan Ivanovič.)

Tu, na list bom izlival ali zapisoval vse svoje misli, izražal svoje veselje, svojo tugo in žalost... Začnem pa z današnjim dnevnikom, ker danes je bil za mene nenavadni dan...

(Tu in tam, kjer bodo izmanjkovali izrazi za misli, bom pisal pike, kajti to je moderno, in jaz moram tudi napredovati.)

Prišla je k meni kakor solnčna boginja, kakor vila iz bajnih pravljic, kakor Rafaelova Madonna In pogledala me je tako globoko, tako srčkano, presrčkano, milo s svojimi črnimi, globokimi, vodenimi, velikimi očmi, da je moje srce obstalo... a potem nedoumno burno bilo in tolklo. Pogledala me je in rekla.

»Gospod Ljuboljub, kako Vam kaj gre?«

In odgovoril sem kakor sem vedel in znal. Faktum je, da je bilo grozno neumno, ker ona se je posmehnila — in to je menda basta.

Da bi bil kak Turgenjev ali Scyth, bi jo opisal, prav fino opisal in orisal tu v dnevniku — ali ker nisem zmožen, moram pustiti.

Mesec pozneje.

Ej saj sem vedel! Še naša gospodinja je rekla, ko sem kerle, fajn fant in kaj jaz vem kaj še! (Zvečor namreč, ko so šli mlajši študenti spat, sva bila dolgo v noč v kup in tako si marsikaj povedala, gospodinja namreč in jaz.)

Ad perpetuam memoriam zabeležim tu, da sem bil danes prav srečen. Nevem, kako naju je privlekla fortuna vkup, prišla sva na samem skupaj in si razodela najino mladostno, iskreno, ognjeno, nežno in burno, kipečo in drhtečo, urno in odkritosrčno, pobožno in prijetno, ljubko in močno, potrpežljivo, zvesto, razumno in prizanesljivo, previdno, ponižno in trezno, čisto, mirno, zanesljivo, ne mehkužno in ne nečimerno ljubezen. Potem pa sva se objela — brala pa sva oba »Vzgoja in omika«, torej! — potem poljubila, ej prav fletno poljubila, da so ptički in njegove družice prestrašeni sfrfotali — pregrešila sva se paragrafa v »V. goji in omiki« ter sva zaemokala; ni bilo mogoče drugače, jaz bi jo kar pojedel. — Ptički so sfrfotali, naju pa sama, da sva bila srečna in sva se ljubila.... Ob slovesu pa sem ji slovesno in pošteno prisegel, celo zaklel, da bo edina ona moj ideal, moje vse.

»Ti boš tvoja, jaz bom moj« sem ji rekel.

Nekaj tednov pozneje.

Ah mili Bože!

Srce mi poka, joka, stoka, drhti, kipi, brenči, buči, ropota. poka, joka... od žalosti, od tuge, od koprnenja, od poželenja, od proklete nesreče...

Punca me je zapustila! O jerum, zapustila, zapustila, o jej, o jej, ah, ah.... jejejejj.

Pa, hu! Naj spozna nezveta, kako sem jo ljubil!

Ustrelim se, ustrelim!!...

Samo ob sebi je umevno, da ne bom več pisal sedaj dnevnika, ker se ustrelim. Tu se poslavljam od vseh znancev, prijateljev, starišev, sester bratov, »kužinov«, »kužin«, od Urške, Neže, Albine, Francke, Mieke in... in... in... Milke. Z Bogom vsi!

V dan vseh Svetnikov.

Ljuboljub Kavka.

* * *

Da dni pozneje.

In šel sem ubogi Don Juan vkupit samokres za zadnje vinarje. Vkupil sem ga pri tvrdki Saunig & Dekleva. Konec svojega turobnega življenja pa sem želel storiti na bregu bistre, zelene Soče, kjer sem jo večkrat gledal skrivaj, kako se je kopala, se koketno smejala in ž njo njene tovarišice, da se je razlegal razposajeni smeh daleč okoli, se izgubljal v bistrih valovih in v grmovju na bregu...

Tu sem torej zaželel si konec storiti svojemu življenju.

Šel sem na vse zgodaj tja; šolo sem opustil.

Vzel sem samokres v roko, ga skrbno ogledoval in začel razmišljati, kam bi se ustrelil, ali v čelo, v obraz, v prsa, v noge, v roke....

Tu pa me je začel motiti hudobni duh, da naj se ne ustrelim, da naj še živim... In začel sem razmišljati...

Spomnil sem se, da me je pogledala Urška Krasnyjeva oni dan prav milo, kakor bi hotela reči, ljubim te!«

In dekle ni slabo. Ime res ni prikupljivo, ali ime ni nič, je postranska stvar.

In vendar bi bilo dobro, da bi se usrrelil!...

No, slednjič sem se premislil in storil trden sklep, da — bom skušal svojo srečo pri Urški. Samokres pa sem vzel seboj nazaj domov za morebitno potrebo... Tam zdoli pod mojo posteljo je shranjen...

Tako sem zopet začel pisati dnevnik. Pisal ga bom naprej...

Pravni problemi o bolhi.

I.

Neža je vlovila debelo bolho — brejo! Je li dovoljeno kazniti tako živalico? Ne — in stokrat ne; ker plod, ki ga ona pod sreem nosi, ne sme biti poškodovan ali pa celo uničen! Niti dovoljeno ni take bolhe odstraniti, recimo, da se jo n. pr. skozi okno vrže; po zimi pa posebno ne!!

IV.

Iz svetega pisma je znano, da je žena možu podvržena; vendar pa je dvojbeno, da li je žena primorana dovoliti, da ji mož bolhe recimo po hrbtu lovi! Na prvi pogled bi imela žena to pravico, da se brani, ker n. pr. jaz imam pravico prepovedati »jago« dotičnemu, ki lovi po mojem zemljišču. — V navedenem slučaju da je ravno nasprotno ker »zemljišče« na katerem mož lovi ni ženino, ampak — moževno, kakor dokazuje sv. pismo na sto in sto mestih.

✂

Barufe in famiglia.

(Prepir v hiši.)

Permejdunaj da sem zadel. Zdaj pa za gotovo vem, kaj zadržuje Italjane v Trstu da niso prišli še z njih kandidati na dan. — Poslušajte! — Demokrati pa progresisti imajo tajne seje večer za večerom. Pri enem teh posvetovanj so prišli v pretresovanje vse dobre in slabe lasnosti — laških kandidatov. — Šior »Feličee«, ki ima še vedno glavno besedo v zboru zakriviljenih nosov je argumentiral tako le: Cari patrioti, zdaj je prišla vrsta na nas. Nemci so delali obstrukcijo, z rokami, nogami, pokrovei in noži — in ugnali so ministerstvo — premagali slovansko večino; — Mavroner seže vmes (Protesto, mi ного aperto il becco.) Za njimi so nastopili Čehi: so delali obstrukcijo z piščalkami in so razgnali — državni zbor — torej so zmagali. Zdaj je prišla vrsta na nas. — Tudi mi Italjani se moramo pokazati na Dunaji — da nismo zaje. — Z obstrukcijo primoramo ministra justice, da izda ukaz, da morajo vsi foresti — vsi Slovenci v 24 urah po openski cesti iz Trsta. — Zato potrebujemo »deputate del pugno.«

(Hortis, bravo, mi šon pronto.)

Le počasi. — Najprej prerešetajmo vse bivše poslance, da se prepričamo ali so dobri za obstrukcijo. —

Besedo ima Mavroner, naj on dokaže, da bo za nas. —

Mavroner: Mi son grosso e grasso, mene se parlament ustraši če samo vstanem,

— za to sem vedno sedel in bil tih. Spal in sanjal sem — kaj delajo moji prasiči doma. Se i proprio vol, sem tudi dober za punje. —

Venezian: A voti. Enoglasno: kandidira v III kolegiji. —

Gosp. Cambon, zdaj ste vi na vrsti.

Cambon: Jaz imam preveč otrok po svetu — zato se ne upam v obstrukcijo coi fatti — ker bi me kak češki poslanec še pobil. — Cambon ostane v trombi. —

Zdaj govori Hortis:

Ma, ma, dokler se ne ostrižem se ne upam v opozicijo, — ostriči se pa ne dam, ker moja edina moč je v lasih. Škoda bi jih bilo, ker ž njimi tako lepo paradiram po korsu. —

Venezian, prej ste pa zakričal da ste pronto. — Hortis: Vi me niste razumeli, jaz sem hotel reči — da sem pripravljen — ostati doma. —

Hortis ostane v trombi. —

Zdaj dam besedo »junaku« Guidu Angelli. —

Vsi: Ga ni, je šel v Italijo, škoda res, da ga ni več on bi bil dober, ta bi jim dajal kar od spredaj in zadaj. —

Venezian: Si, è vero pecca, pecca — kakor vidim niso gospodje za obstrukcijo razun Mavronerja. — Saj pravim, edini karibaldinci so še nekaj vredni. —

Zdaj pride važno vprašanje koga naj kandidiramo še: Imenujte vi najsposobnejše. — Več glasov: Spadoni — Venezian — Može Luzzatto — Raškovič — Banelli — Dompieri.

Venezian: Bašta, bašta — jih že preveč. —

Bratoš predlaga: Ker imamo toliko izvrstnih kandidatov, in da bi se komu ne zgodila krivica predlagam, naj navzoči imenovani kandidatje — dajo že nocej un sogno della loro bravura, da vidimo kedo je najboljši za obstrukcije. — Zmagovalce proklamiramo jutri — in obesimo po vsem Trstu. Na to se postavijo vsi navzoči v dve vreti. — Kandidatje stopijo v sredo zavihajo rokavce kakor se spodobi obstrukcionistom in... Paf — zasoli Mavroner Venezianu prvo za uho, — Spadoni se zažene v trebuh Mavronerju in ga telebne ob tla, — Raškovič ki je kretkoviden pa prime Luzata za krivo nogo in ga vleče, — ta ne bodi len mu zbije naočnike. — Banelli plane v mes in meče patriote v stran. — Venezian zakriči: Bašta, bašta: Vsi italijanski kandidatje so se skazali »junake«. Zdaj bomo »losali«, koga zadene sreča.

O tem prihodnjič. —

Tone gauner.

(J. Gabersky).

Bilasva sošolea in poleg tega tudi dobra prijatelja. Ime mu je bilo Tone. Priimek pustimo, to ni glavna stvar. Glavna stvar pa je, da je bil ta moj prijatelj »fest« fant, ter še za eno stopinjo več kot »fest« fant, in za ta »več«, dobil je profesor Kanugla izraz v besedi »gauner«.

Povedati vam hočem, kako je zaslužil ta »gauner«.

Šolsko leto bližalo se je k svojemu koncu. Bilo je popoldne vročega junijevega dne. Isti dan popoldne imel je pri nas prvo uro pouk profesor Kanugla, oni stari kratkovidni gospodek, kateremu so vedno tičali najmanj 2—3 evikarji na nosu. Jeden radi kratkovidnosti, drugi radi solca in tretji sam Bog ve čemu? Ali navzlic temu, da je imel svoje oči tako oborožene, videl ni niti v zadnji klopi, še precej dolge šolske sobe. Dasiravno star, in skoro slep, bil je često prav mladeniško dobre volje. Marsikedar preganjal nam je dolg čas in spavec z finimi dovtipi, domačega pridelka.

Omenjega dne Toneta zjutraj ni bilo v šolo. Popoldne je prišel. Ali moj Bog, kak je bil! Oči je imel krvave ter pod njim črne proge. Bled je bil kot stena, poznalo se mu je, da je potreben spanja. Bil je pravi model izkrokanege človeka.

Pozabil bi bil skoro omeniti, ali skoro bi ne bilo potrebno, namreč, da sva sa Tonetom skupaj sedela. To si bi bil že vsak sam mislil, kajti, če sva bila prijatelja, bodeva tudi gotovo skupaj sedela. Sedež je izbral za oba Tone v zadnji klopi. Uprašal ga nisam nikoli, zakaj ravno v zadnji klopi? Zato je pač imel on svoje razloge!

Kakor rečeno, omenjega dne prišel je Tone ves zaspan v šolo. Vže knjigo na klop, ter mi reče; »Veš kaj Jože, sinoči sem vso noč prekrokal in kakor vidiš, sedaj me jako zapeljivo vabi morfej v svoje

naročje. Jaz bom sedaj nekoliko zaspal. Če bode pa »ta stari« katero za smeh povedal, le dregni me, da se bodem tudi jaz smejal.«

Kmalu na to plaval je že Tone v snu, ne po brezračnih višavah, ampak po tamošnjih krčmah in krčmicah. To sem sodil iz tega, ker je imel obraz tako lepo na smeh in včasih zašepetal »Kelnereca, kelnereca, luštna še enkrat to merico.«

Profesor imel je navado, da je prve pol ure razlagal, a druge pol ure izpraševal prejšno lekcijo.

Prve pol ure je srečno minilo. Profesor odloži knjigo, ter vzame v roko »notes«, lista nekoliko časa po njem, ter pokliče: »Kommen Sie heraus Anton...«

Hitro dregaem spečega tovariša, hoteč ga izbuditi. Nisem imel časa povedati mu uzrok dreganja, kar se je začel že na vse grlo smejati i-krohovati. Tovariši in prof. Kanugla z menoj vred gledali so začudeni vanj. Mislili so, da je zblaznil.

A kmalu je nehal ta krohot. Tone videč, da se razun njega nihče ne smeje in da vse nanj zija, zbrihal se koj.

Ko je nehal ta scena, oglasi se prof. Kanugla: »Kaj pa je z vam Anton...? Ali se vam zdi tako smešno ako vas pokličem k skušnji? Povedite mi uzrok vašega ponašanja, ali vam preskerbim v spričevalu dvojko iz predmeta in »minderend-spechend« v obnašanju. Potem mislim vam pač mine ono veselje.«

Kaj je hotel? Povedal je vse, kot skesan grešnik pri spovednici, zasukal je resnico le za toliko, da se je glasilo, da je prečul že več nočij pri knjigah, ker ima v kratkem nadomestni izpit v matematiki, mesto pri kozareu v veseli družbi. Tako je vse bilo poravnano.

»Das ein Gauner, to je gauner, to je gauner, jamral je prof. Kanugla.

½

Veliko je poklicanih a malo izvoljenih.

Miserere po orglarju.

(Dalje)

(doni pri sv. Juriju ob ščavnici.)

Fantje škoda je na njem:
kaka škoda šepetajo,
kje nek takega imajo, —
da b' prijazen bil z vsem;
Če tudi je domači:
vrh hriba borni sin.
Vsakega že to označi,
da bil je Slave vreden sin.

Jočejo dekleta mlade,
žal jim po orglarju je.
Pesmi pele vedno rade,
v družbi njega zbrane vse.
Grenka smrt je to storila,
da rojaka ne bo več,
smrtna kosa pokosila,
duša njega je zdaj preč,

Le donite mu zvonovi,
v slavo njemu zadnjo pot;
grob Ti temen v pokoj bodi,
v dolgih bitvah v vseh nezgod.
Rad zaspiš gotovo mirno,
po dolgem boju težkih dni.
Prihodnost bo Ti v tolažilo,
za kar do zdaj pretrpel si.

✂ ✂ ✂ Strašne sanje. ✂ ✂ ✂

Za mizo sedi dr. Körber, piše in piše...
Vroč je!

Kmalu je dremal, zaspal, drnjohal in sanjal...

— Duh Taafeja je prišel k njemu.

»Nesrečnež, sedaj si v mojej vlasti!
Kaj si ti vse napravil iz mojega delovanja iz moje zgradbe? Babilon!

Maščeval se bom nad teboj! Maščeval se bom nad svojimi podložniki! Ti si načelnik uradu... ti...!»

Rekši potegnoj je nož izza pasa...

Zakričal je Koerber... zastoj... strašno...

Tedaj pa je pristopil k Koerberju njegov prijatelj grof Thun. »Počakaj brate, kmalu ti bo pomagano!« — Rekši, razbil mu je črepinjo, iztrgal vse možgane iz glave in vzel iz svoje glave slamo, s katero mu je napolnil potem njegovo črepinjo...

Zakričal je Koerber... zastoj... strašno...

Nenadoma pristopil je k njemu grof Hohenlohe; čim je Koerberja zagledal je veselo vskliknol: »kaj tudi ti, dragi moj doktor, imaš slamo v glavi? — In ti nisi še avstrijski minister?« — Še danes boš minister...

Zakričal je Koerber... zastoj... strašno...

Ko se je prebudil, je zvedel, da je avstrijsko ministerstvo padlo in da je imenovan on — doktor Koerber — prvim avstrijskim ministrom...!

„—ž.“

DOPISI.

Litegram Tvojega lista t. m. pravi: Sv. Anton. Imamo enega petelincea ki nima družice, ali jo je zgubil ali bi rad se družil na tujem dvorišču. Pridi da mu inštaliraš to posebno kokošico, ker sam nima sreče.

Odgovor.

Dopisnik ne pozna tukajšnjih razmer ali pa hoče po zvijači metati ljudstvu prah v oči. Reč je taka: Tukaj je več vrst petelincev; je tudi tak, ki so ga drugi petelinci vže oključali in ravno zato ker je zahajal na tuje dvorišče ter si je iskal kokošico.

Vidiš Brivčee kako lahko bi Te tvoj dopisnik spravil v zadrego. Ako bi ne prišel v kratkem — ne bi vedel koga inštalirati ali onega ki je vže inštaliran ali pa tistega, ki misli dopisnik, — in ravno radi tega ker je več vrst petelincev.

Še nekaj moram ti povedati; da pri nas je neka čudna oseba ki se s tím kratkočasi, da glede z daljnogledam za otroci kadar gredo iz šole in kuka v katero prodajalnico da nosijo denar; bolje bi bilo da bi svoja opravila ne zanemarjal.

Sveder

Rojan. Nevem ali vam je znano, da imamo tudi v Rojanu brivca, ali te že dobro ne brije ker nima vode! — Vodo morete seboj prinesiti magari iz kanala pred sv. Antonom, ali pa naprosite manderjarja da vam da, kar mu preostane od zalivanja. Morate vedeti, da je slov. Magistrat iz ljubezni do slovenskega želodeca, dal zapreti vodnjak pri cerkvi. — Pravijo da jim puščajo cevi, kakor v plinarni in še drugod. Tolažijo nas da spustijo kmalu »Aurižino« po scali santi » Naš župan se malo briga, ker on raje pije novo vino kakor staro vodo. — Pri tej vodi so kršeni vsi Rojančani — tedaj je morala dobra biti, zdaj pa je zlezlo menda v njo nevarnih bacilov.« Sicer pa je znano da »k o bi ljudje ne mrli«, in konj ne drli, bi že davno svet podrli. — Dragi boter, recite našemu zastopniku naj pride pogledat, če ni že bil.

Vodnjak naj se osnaži pa lahko čakamo Bitrico. —

Telepisi

(po privatnem „Brivčevim“ čužežni.)

Rojan 20. 11. Gospoda župnika Jurizzo pozdravljajo sedaj vsi Rojančanje. G. župnik je tako zadovoljen, da je razdelil po Rojanu 4000 klobukov iz sukna in 70 slamniov, ker se pozdravljanjem klobuki hitro pokvare. V nedeljo bo pridiga o »klobukih«.

Pazin 20. 11. Hrvatje in Slovenci iščejo avstrijsko vlado, na katero bi se radi pritožili glede volitev; o avstr. vladi ni ne duha ne sluha.

Tolmin. 20. 11. Krancelj- farba še vedno ljudi da pojdeje v Spljet; najbrže čaka soško in dalmatinsko železnico!

Gorica. 20. 11. Tone! ti se daj voliti — železnice nebrojenih roj — ktere bode tréba vdobiti — vzdihuje britko za teboj! —

Gorica. 20. 11. Na Goriškem se je slama podražila, odkar je Pajer deželni glavar.

Gorica. 20. 11. Na goriškem deželnem sodišču naprave nov oddelek za kažnene razprave med liberalci in klerikalei.

Dunaj 20. 11. Koerber je dal postaviti v parlament 18 (kipov) mož, da ne bo parlament vedno tako — prazen!

Dunaj. 20. 11. Vlada misli kandidirati v drž. zboru — § 14.

Dunaj. 20. 11. Danes je bil minister Wittek v audijenci; najbrže bo kmalu na železnici — kaka nesreča!

Praga. 20. 11. Milan, — sedaj: bodoči stari oče — je izjavil, da ni on auktor kujige »Misterij žene« ampak — Zofka Kveder.

Ljubljana. 20. 11. Jezična Polonea — znana iz Brivca — išče moža. Prednost imajo gluhi!

Peking. 20. 11. Včeraj je zasel general Waldersee — stol v mestnem gledišču; predstavljali so: Mlinar in njegova hči.

Peking. 13. 11. Danes si jè naročil Waldeee en »wergel«. ker mu je dolg čas, in dela ni nič!

Colje. 4. 11. »Žabji kvartet« iz Gorice, je imel 4. 11. tukaj svoj občni zbor. Pričakujemo točnega poročila;

Njujork. 20. Odhar je prišla sem toliko evropskih blaganikov, je postala Amerika — blagajnica Evrope. —

Capstadt. 20. 11. 900. Lord Roberts javlja, da se nahaja med premaganimi tudi — »Laznjivi Kljukec«.

Pozor! Pozor!
BRIVČEV KOLEDAR
 za leto 1901

izide meseca novembra.

Stane 25 nov. (50 stotink.)

Prinašel bode vsakovrstno gradivo
 Koledar in lepe slike.

Upravništvo.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Prva slov. zaloga pohištva

iz odlikovanih in svetovnoznanih to-
 varn v Solkanu in Gorici

Antona Černigoj-a

se nahaja

v Trstu, Via Piazza vecchia
 (Rosario) št. 1.

(na desni strani cerkve sv. Petra).

Konkurenca nemogoča, ker je blago
 iz prve roke.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Peter Šmid,

žganjekuh v Selcih nad Škofjeloko
 priporoča fini brinjevec liter 2 K
 40 st., borovničovec liter 2 K 80 st.
 Domač izdelek večji množini.

Trgovcem 10% popust.

I. VIČIČ, krojač
 v Trstu

ulica S. Maurizio št. 11, II. nad.

Izdeluje moške obleke vsake vrste.
 Kakor si vsak naroči v popolno zado-
 voljnost.

Priporočuje se slovenskim krogom in
 drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vičić, krojač.

K r č m a

Trst ulica S. Marco šte. 6. Trst.

Podpisani priporoča slav. občinstvu svojo go-
 stilno pri sv. Jakobu, preskrbljeno vedno s prist-
 nim istrskim črnim ter dalmatinskim črnim
 in belem vinom. — Dobivajo se tudi vedno
 mrzla jedila.

Udani

Ant. Babič.

Pozor!!

Kdor potrebuje izvrstni port-
 landski cement in hidravlično
 apno (Romano) prve vrste, dobi ga
 vsaki čas v zalogi pri Marinu Lukša
 na Proseku.

Cene ugodne.

Gostilna

pri Zlatem Križu

ali

pri „LIZI“, v Gorici.

Podpisani priporočuje svojo staro na-
 rodno gostilno vsakemu Slovencu ki
 obiskuje Gorico.

Dobi se vedno dobra in snažna po-
 strežba o poludne in na večer. — Vozniki
 imajo na razpolago hleve za konje. — Po-
 potniki dobe vsak čas čisto in ceno pre-
 nočišče. —

Za obilni obisk se priporočuje

Ivan Katnik,

gostilničar.

ZALOGA POHIŠTVA

Rafaella Italia

TRST - Via Malcanton št 1 - TSRT
 Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in
 sprejemnice, žimnic in peresnic, ogledal
 in železnih blagajn, po cenah, da se ni
 bati konkurence.

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu

Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrealih in
 slikah. Ilustriran cenik gratis in franko
 vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali žele-
 znico brez da bi se za to kaj zaračunao.

MEHANIČNA DELAVNICA

TRST, - Via S. Lazzaro št. 6. - TRST

(nasproti hiše Salem)

Antona Škerl

skladišče originalnih šivalnih strojev „Adrija“
 iz Budimpešte in velocipedov najiminitnejših
 tvornic v državi in inozemstvu.

Šivalni stroji se zagotovijo za pet let, a
 velocipedi za eno leto.

Šurkalo se popravo velocipedov, šivalnih strojev,
 motorjev na gas in na par itd.

DELAVNICA ZA LESKETEČE NIKELIRANJE

Skladišče vseh podrobnostij za velocipede in šivalne stroje.

Postavljanje in popraviljanje električnih zvoncev.

Razprodaje, zamenjuje, izposojuje velocipede.

Vsakovrstni popravki ali naročbe izvršujejo se točno in hitro po nizki ceni.

„Ljubljanska kreditna banka“

v

LJUBLJANI

Špitalske ulice št. 12.

Nakup in prodaja

vseh vrst rent, državnih
 papirjev, zastavnih pisem,
 srečk, novcev, valut itd.
 za najkulantnejših
 pogojev.

Posojila

na vrednostne papirje
 proti nizkim obrestim.

Zavarovanje

proti kurzni izgubi.

Promese

k vsem žrebanjem.

Sprejemanje denarnih vlog

na vložne knjižice, na te-
 koči račun in na gira-
 conto s 4½% obrestova-
 njem od dne vloge do dne
 vzdiga.

Eskompt menjio

najkulantneje.

Borzna naročila.

Zavaruj si dom in življenje.

Prijatelj imate svoj dom? — Ga imam. — Imate družino? — Dve hčerki. — Ali ste zavaroval, dom in svoje otroke? — sNiem še. — *Nepreviden je vsak gospodar, ki ne zavaruje svoj dom in življenje svojih otrok* To lahko storiš pri zavarovalnem društvu *c. kr. priv. Assicurazioni Generali v Trstu*; družba je ustanovljena že leta 1831. Solidnost družbe kaže nje premoženje.

Družba ima **5.250.000** zaloz. kapitala. *Asikuracije so znašale:*
Varstvena zaloga je znašala 31. dec. 1896. **66 milijonov 174.000 gld.**

1, v zavarovanju na življenje **189 milijonov 459.000 gld.**

ČUDEN FRAN

urar

Glavni trg, - LJUBLJANA - Glavni trg, Priporoča **ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje.** Najnižje cene. — Najfinejša **Štiria kolesa** in več drugih vrst koles.

☛ Ceniki narazpolago. ☛

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu enkrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravništvo „Slovenke“ — Trst.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko
ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v bližini moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino: **kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.**

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na deželo.

Z obilni obisk se priporoča
udani

Vekoslav Pečenko,
trgovec.

„Slavisches Echo“ izhaja 1. 15. in 2. dan v mesecu in stane na leto 5 gld. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

Časopis vestno zasleduje slovensko gibanje in temeljito razpravlja najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski politik ne bi smel biti brez tega lista. ☛

Lastnik in urednik. **Miloš Kamuščič**, odgov. urednik **Ante Švara**.

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja **razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine** in kolonijalno blago. Pošilja se na **debelo in drobno.**

Pošiljatve samo na **povzetjč**, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaaja, se vzame nazaj.

Cena **olju** je od **28 nvč.**, do **72 nvč.**
Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemale, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

Novak Miha.

Prva slovenska trgovina z želežjem

Konjedic & Zajec

v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?
Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajcu dobim najboljše **štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščene, razna orodja, šteditna ognjišča, peči, cevi, nagrobne krize.** Tu dobim okove za pohlštva in stavbe; **koroški acalon in Brescia jeklo, razne cimente in kmetijske stroje.**
☛ Vse po najnižjih cenah. ☛

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu

Ulica S. Francesco št. 2.

prejema hranilne vloge in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjžice.

Vloženega je bilo leta	1892 gld.	17.663.76
"	1893 "	38.245.13
"	1894 "	49.741.66
"	1895 "	48.644.52
"	1896 "	125.448.27
"	1897 "	164.907.79
"	1898 "	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3,212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 4krat prej kakor pri drugih hranilnicah

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno **pekarijo**. — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: **prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo** s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se **vseh vrst moke** — domače pečivo — **sladkarije in pristno domače maslo**. — Sprejema v peko domači kruh; vse po **nizkih cenah**. Pekarija je v

☛ ulici Stadion št. 20. ☛

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perharc,
lastnik.

Generalna agencija „E. Hove“

ustanovljena 1878.

Prvi tržaški velodrom

v ulici Fabbri

FRAN BEDNAR

TRST

Ulica Ponte rosso št. 2

Velika zaloga šivalnih strojev zadnjega sistema in biciklov Cleveland Humber, Adler, Nauman in Styria.

☛ Svetovne marke. ☛

Izdaje in tiska tiskarna „Edinosti“ v Trstu